

Pókokról.. 2

Horváth Benedek 2. évf. (SZÍN-VONAL AMI, Zalahaláp)

Lektorált változat

A VERSELTISZA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2016.

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 30 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Kerégyártó László:
Szerelem

II. helyezett lett:

Dél Tamás:
PÓK-OK

III. helyezettek lettek:

Varga Katalin: A fekete özvegy
valamint

Dobrosi Andrea: Cincérharc
című írása.

Gratulálunk!

Keszy-Harmath Dániel: A háló-zat csapdjában

Póknagymama péntek este
Vastag pulcsit szövögetett,
Unokája kicsi teste
Ebben jókat pihengetett.

Közben lánya Tölcsérhálós
Tévét bámult, meg se szólalt,
Nagyi tudta, milyen káros,
Mit sem ért itt egy-két szózat.

Lekötötte őt a tévé,
Mint a kamatot a bankja,
A műsor sztárja Athénéé,
Ki a pókot létrehozta.

Azt hihette Őnagysága
A jó Pallasz Athénéére:
Hatodjára újra megy a
Régi Dallas a tévébe'.

Pedig csak a pókról volt szó,
Athéné azt megoldotta,
Átkozott lett Arakhnétól
Minden egyes pók utódja.

Vöröshátú Kisunoka,
Anyukája rossz példáján
Szobájában susmusolva
Nyomogatott új ájfonján.

„Tapogatószemem fénye,
Fészbúk helyett hálót fonjál
- Szólt a fiú nénikéje -
Ma este ne ájfonozzál!”

„Jó Nénikém, tudnod kell, hogy
Ahogy minden rendes kispók,
Ilyentájban, estefelé,
Nem leszek én lusta haspók.

Nem eszem már vacsorára
Rovart, lepkét, hangyát, tücsköt,
Nem vágyom már a családra,
Kapcsolati hálón csüngök.”

Elcsüggedt a pók nagynéni,
Nem is jött már neki több bók,
Beletörődve kell nézni,
Hogy lesz érdektelen Kispók.

Le se tojja a családot,
Nem fontosak már őneki,
Élő pók helyett a POKE-gomb,
Csak ez az, ami élteti.

Ilyen ez a pókifjúság,
Újabban kettőskeresztes,
Figyelme lankadt bohóság,
Veszély nincsen, már ne reszkess!

Véget ér ma este a pók-
társadalom kritikája,
Lányok, fiúk, anyók, apók,
Zárul Póki Mókatára.

Nagy Antal Róbert: Egy pókasszony sorsa

Hol fényes hálóját, hol álmait szőtte.
A sarokban lapult, leste, hogy egy este
hányan akadnak fenn, ki lesz ma öngyilkos.
Bogár-népnek réme, a címe nem titkos:
Halál sarok kettő. Könnyen bevészhető
buta bogárfejbe, mert nem kegyelmez ő.
Nyolc herceget hívott, párat ki is szívott.
Hat bárót meg felfalt, egy még most is lóg ott.
Tízszer özvegyült meg: a kérő volt uncsi.
A légyott túl gyors volt, óvatlan az úrfi.
Boldog házasságban soha nem élhetett,
de felnevelt vagy száz nemes pók gyereket.
Végül vénen meghalt végelgyengülésben.
Tragikus volt tora, részben vagy egészen:
pók porait páran pirulának nézték,
hát holtában is ölt, felszívták a mérgét.

Kühne Katalin: Pókfonálon

Anna kisunokám már 13 éves. Emlékszem, hogy apró gyermekként irtózott a pókoktól. Esténként gyakran meséltem neki a kisebb-nagyobb állatokról. Szeghalmi nagyszüleinél az udvaron három cica és egy kis termetű korcs kutya szaladgált, ha nagyon hideg volt, akkor a házba is beengedték őket. A baromfióiban kendermagos tyúkok és egy kakas kapirgált, de egyszer egy eltévedt bárányt is befogadtak, felneveltek. Szomszédjukban malacokat tartottak, a közelükben lévő mezőn lovakat is láthatott. Így a háziállatokat - városi gyermekként náluk megismerhette. Eleinte leporellókat lapozgattunk, mondókákat mondogattam, ő próbálta velem mondani. A vadállatokat később ismerte meg, amikor elvittük őt az állatkertbe. Az apró rovarokkal is találkozott nyaranta, a legyek, szúnyogok körülötte zümmögtek. Ha megcsípte egy szúnyog,

tartotta a karját, hogy kenjem be, mert nagyon fáj. A pókok ugyan nem bántották, ő mégis félt tőlük. A Természet ABC-je című albumunkból felolvastam a következő, pókokra vonatkozó részeket, hogy jobban megismerje tulajdonságaikat, életmódjukat.

„Az állatok rendszerint az ellenségeikkel szembeni védekezésre és a zsákmány elejtése céljából használnak mérgeket. Ezek nem mindig veszélyesek az emberekre, kivéve a fekete özvegyet. A nőstény marása rendkívül fájdalmas, de halált ritkán okoz. A pókok a legyeket szövedékükbe csomagolják, harapásukkal mérget fecskendeznek beléjük, amelytől megbénulnak, vagy el is pusztulnak. Könnyen felismerhetőek a homokóra formájú vörös foltról, amely fekete potrohának hasi oldalán található. Sok más pókhoz hasonlóan, röviddel a párzás után a hímek elpusztulnak. Némelyik elgyengült egyedet a nőstény a párzást követően azonnal foglyul ejti és felfalja. A skorpió fegyvere félelmetes, hegyes, oldalra vagy a test fölé görbített farka végén foglal helyet. Hétszáz fajuk között vannak enyhén mérgesek, de Amerikában és Afrikában akadnak az emberre nézve halálos mérgűek is. Nemcsak szúrni, harapni is tudnak. Elsősorban meleg, száraz vidékeken élnek, éjjeli ragadozók. Nappal üregekben, kövek alatt, vagy épületekben, szekrényekben, cipőkben bújnak meg. Csakis önvédelemből támadnak emberre.”

Az illusztrációkat figyelmesen nézegette, eleinte még a rajzok is félelmet keltettek benne. Elmeséltem, hogy kicsi gyermekként én is megijedtem tőlük, de amikor édesanyám megmutatta, hogy milyen csodálatosan szerkesztik meg hálójukat, milyen hamar elkészítik, és azt, hogy ez a nagy munkájuk mire való, már megbarátkoztam ezekkel az ügyes teremtményekkel. Amikor a hajnali harmat vagy az esőcseppek csillognak a pókfonálon, az valami csodás látvány, olyan, mintha gyöngyöt fűztek volna rá az angyalok. A pókok hasznót is hoznak nekünk, embereknek, mert parányi rovarokkal táplálkoznak. Elalvás előtt sokszor emlegette, hogy fél a sötétől, de még jobban a pókuktól, akik álmában biztosan rámásznak, és megcsípi. Mondtam neki, hogy nem kell megijedni sem a sötétségtől, sem mástól, mert mellette fekszem, ha felébred, majd megnyugtatom. Igyekeztem eloszlatni félelmeit, együtt néztük a Vízipók-csodapók című híres és érdekfeszítő rajzfilmsorozatot.

A figura kedves, szerethető, a történetek pedig tanulságosak voltak. Ezek után kicsit másképp gondolt a pókokra. Időközönként újra elővet-tük az albumot, és elmondtam, hogyan fonják a pókok hálójukat.

„Ragadós spirálfonallal fogják el zsákmányukat, amikor egy rovar be-lerepül, a szálak rezgésbe jönnek vagy megfeszülnek, így »értesül« róla a pók, hogy eleség érkezett. Tudjuk azt is, hogy a pókfonal a legerő-sebb természetes szál, erősebb az ugyanolyan vékonyra kihúzott acél-huzalnál is. Egy csendes-óceáni pókfaj hálóját halászhalóként is lehet használni, olyan erős. Lepedő-, tölcsér- és csőhálókat is szőnek egyes fajok. A pók várja a háló rezdülését, kiharapja azt, behúzza áldozatát, majd utána befoltozza a lyukat.”

Ha nem is sikerült ezekkel az információkkal teljesen megszüntetni félelmeit, de már nem retteg tőlük. Tudja, hogy hasznosak, ha meglát egy pókot, óvatosan megközelíti, egy papírzsebkendővel megragadja és kiengedi a nyitott ablakon. Arra kényes, hogy a szobájában a falakról ne lógjon pókháló, ha a bútorok alá nyúl, ne borítsa el arcát, ezért segít édesanyjának takarítani, letörölgeti a játékeit, de nem öli meg a póko-kat, tisztel minden élőlényt. Ha az erdő mélyén sétál, kitér a fákon, cserjéken rezgő pókháló elöl, de azt is tudja, hogy nem kell félnie tő-lük, mert hazánkban nem élnek sem skorpiók, sem madárpókok, a kicsi pókok pedig hadd éljenek. A természet lágy ölén leheveredhet a fűbe, de előtte körülnéz, nincsenek-e hangyák vagy pókok a közelben. Otthon, mielőtt felveszi cipőjét, megnézi, nem rejtőzik-e benne pók. Így elke-rülheti azt a kis csípő fájdalmat is, amit az itt élő pókok okozhatnak. Tudja, hogy a mérges skorpiók és madárpókok csak a távoli földrésze-ken, a trópusokon élnek, ezeket csak a múzeumok vitrineiben, az állat-kertek rovarházaiban vagy a természettudományos szakkönyvek lapjain láthatja, ezért számára veszélytelenek. Már ott tart, hogy barátainak ő magyarázza el, hogy körültekintően kell közlekedni az erdön-mezőn, és hogyan menthetik meg ezeket a hasznos fajokat.

Azt javasoltam Annának, hogy ha barátainál tehetné is, mégse nézzen hátborzongató thrillert, mert ezek annyira félelmetesek, hogy alig tud majd elaludni utána. Az óriás rovarok, ijesztő vadállatok, rossz külsejű emberek, fenyegető szavak annyira izgatóak, hogy bele is betegedhetnek

a kisgyermek. Nem véletlen, hogy ezeket a filmeket 12-es karika kíséri, ami figyelmeztet arra, hogy a 12 éven aluliak számára tiltva van. Ha a szülők mellettük vannak, akkor is nagyon veszélyes nézni, de ha a gyermekek egyedül vannak a szobájukban, a szülők a lakás más helyiségeiben tartózkodnak, akkor annyira felizgathatja őket, hogy rémálmaik lehetnek. Ugyanígy ártalmas a gyilkosságokkal teli híradót vagy a háborús filmeket egyedül nézni, mert az ilyen korú gyermek még nem képes megkülönböztetni a mesét a valóságtól, ezek még ebben az életkorban keverednek. Olyan szorongást okozhatnak, amelyek egész életét tönkretelhetik. Megfogadta és szerencsére a szülei erre figyelnek, nem nézi ezeket a sokkoló képeket, nem hallja a mocskos szövegeket, amelyek a mai világban sajnos mérgezik gyermekeink, unokáink mindennapjait. A villamoson, buszon, a bevásárlás alatt így is elég borzalom érheti őket, ezért még mindig elé mennek az iskolába, nem engedik egyedül járni az utcán, bármi előfordulhat, ami mérhetetlen károkat okoz. A pókcsípés ehhez képest semmi!

Jószay Magdolna: A pók figyel

A pók figyel.

Ha látjuk a csodás hímzésremeket,
kisebb-nagyobb művészi csipkedíszeket,
csak kevesen ámuldozunk,
mi, kik elméletileg az
evolúció csúcsán állunk,
még csak hasonlót produkálni sem
mindnyájan tudunk.

A pók figyel.

Első ránézésre nem látható.
Elbújik, s ha éhes, lesben áll.
Művészi alkotása, hálójának
legkisebb mozzanatára
éber, s gyors, mint a pillanat,
láttam már legyet, lepkét, bogarat,
melyek egy sóhajjal beleragadtak.

A pók figyel.

Talán van egy kis vadászösztön is,
de elsősorban harc ez, a betevőért.

Életért, a fennmaradásért.

S milyen egyszerű
szándékosan vagy véletlenül
a létszükséglethálót figyelmetlenül

letépni, szakítani,
az ágakat széthajtva
semmivé tenni,
miközben...
a pók figyel.

Áfra Piroska: Sokk

A bogár, ahol megfogta a háló,
ott maradt napokon át.

Ismerem ezt az érzést,
lógni a semmibe élettelenül.

Mások értékes énjébe képzelni
magunk üres voltát.

Pókhálónak, póknak
vagy bogárnak lenni jobb?!

Maradj, aki vagy: meghatározó!
Ez filozófia, de filológia is?!

Most már mindegy!

Az vagy, ahová születtél!

Nem lehetsz más!

A háló körül gyönyörű a táj!

Legyen hát világosság!

És lett...

Egy hét múlva pókhálóírtást tartottam.

Kerékgyártó László: Szerelem

- Óóó! Ezt az oroszlánt minek hoztad?
- Madárpók, te számár!
- Mi a különbség? Szőrös és harap.
- Nem igaz! Ki szoktam venni és megsimogatom, még sohasem harapott meg.
- Tudtam, örült vagy! Mégse gondoltam, hogy ilyen súlyos az eset.
- Ha megtenné, sem halnék bele, csak bedagadna a kezem és nagyon beteg lennék.
- Az vagy te most is! Mi van, ha kimászik a dobozból és engem mar meg?
- Te sem halsz bele.
- Na-na! Nem ismeresz te annyira engem, én sok mindenre képes vagyok. Tavaly majdnem behaltam az influenzába.
- Mert tüdőgyulladást is kaptál.
- Mindig maximalista voltam. Mi lesz, ha a pókcsőpés mellé is beszerzek valami nyavalyát, akkor biztos végem van!
- Nem tud kimászni a dobozból. Peti különben is...
- Ááá! Neve is van! Ne haragudj meg, ha nem mondom neki, hogy örvendek, és nem szorongatom meg valamelyik végtagját. Mert az van neki bőven!
- Nyolc.
- Kétszer állt sorba, mikor a lábakat osztották a kis kapzsi!
- Peti nem kapzsi!
- Akkor honnan van annyi lába?
- A kígyótól lopta! Te idióta!
- Akkor meg tolvaj! Nem tudom, megfigyelted-e már, de ha egy lénynek kettőnél kevesebb vagy négynél több végtagja van, az mind csúnya. Sok közülük mérget is termel. Ha állatorvos leszek, majd írok egy tudományos dolgozatot a szépség és a lábak összefüggéséről.
- Arról én is tudnék mesélni neked.
- Tudom, mire gondolsz. Például Szabó Zsuzsi, ő szép! És két lába van. Oh, de milyen kettő! Ő is az elméletemet bizonyítja.
- Különben is, hogy akarsz te állatorvos lenni, ha undorodsz a pókoktól és a kígyóktól?

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Én csak kutyadoktor leszek, de a lovat sem fogom hazaküldeni, ha eljön a rendelésre. Egyébként térjünk vissza a szörnyecskédhez, ha a tanárok meglátják, repülsz vele együtt.
- Tudom! Majd holnap keresek neki egy jó helyet az erdőben.
- Miért nem most?
- Mert mindjárt sötét lesz.
- És fél a sötétben a kis drága?
- Nem, sőt azt szereti! Én nem találok neki megfelelő helyet, ha nem látok rendesen. Rossz dolog sülné ki abból, ha valaki rátalálna.

Ez a beszélgetés a gimnázium nyári táborának egyik szobájában hangzott el a beköltözés estéjén. Én, akit a barátaim csak Pelikánnak neveznek, mint póktulajdonos vettem részt benne. Barátom és osztálytársam, Kесе, aki szőke tincseiről kapta becenevét, volt a másik. Némi ügyeskedéssel sikerül elérni, hogy mi kapjuk az egyetlen kétágyas szobát az épületben.

Így nyugodtan bent hagyhattam Petit éjszakára.

A pókot kénytelen voltam magammal hozni, mert otthon senki nem vállalta az etetését, pedig már várható, hogy elkezd enni a vedlés és kétheti koplalás után. Betoltam ökelmét az ágy alá, aztán elmentünk vacsorázni, és utána szunya következett. Barátom a másik ágyon gyakran forgolódott és sokszor felébredt. Egyszer láttam, hogy zseblámpával bevilágít az ágyam alá és gondosan ellenőrzi a doboz épségét. Másnap kissé durcásan ébredt.

- Éjjel nyugtalanul aludtál - mondtam tettetett naivsággal.
- Aha - válaszolt bőbeszédűen.
- Kemény a matrac, meg a hely is szokatlan.
- Menjünk reggelizni, mert lekéssük.

Ha pillantással ölni lehetne, akkor én nem kajálok se akkor, se máskor. Már csak egy páran lézengtek az ebédlőben. Elég mélyre kellett nyúlni a kondérba a szakácsnőnek, mikor a teát kimérte. Viszont az egyik asztalnál ott virított teljes szépségében Szabó Zsuzsi és Marcsi nevű barátnője. Kесе arca felderült és forró pillantásokat vetett feléjük. Nem

PÓKOKRÓL... 2.

egészen értettem a barátomat. Mindent el lehetett mondani róla, csak azt nem, hogy félnék lenne a lányokkal. Számtalan virtuális skalp fityeg már az oldalán. Megveregettem a karját.

- Menj oda hozzá!
- Nincs értelme, ha a közelében vagyok, ledermedek. Hebegek - habogok meg ügyetlenkedek, már tiszta hülyének nézhet. Ő más, mint a többi lány. Ő a Zsuzsi!

Ezt olyan szenvedélyesen és annyi melegséggel a hangjában mondta, hogy már nem kételkedtem. Fülig szerelmes! Bátorítani akartam.

- Meglátod, összejöttök itt a táborban.
- Az csodálatos lenne, sőt maga a csoda! Minden este elrebegnék egy - két hálaímát, ha teljesülne. Pedig nem sokat zaklattam mostanában imámmal semmilyen istenséget sem.
- Lemegyek a tóhoz. Jössz velem?
- Megyek.

Megérkeztünk a horgászbolthoz. Bementem. Kifelé jövet egy zöld dobozt szorongattam a kezemben. Kese kíváncsian kérdezte.

- Mit vettél?
- Gilisztát.
- Nem volt elég a reggeli?
- Petinek lesz, te hülye.
- Köszönöm, hogy időnként felvilágosítasz pillanatnyi elmeállapotomról, de ha szabad érdeklődnöm, ki vagy te? Az ideggyógyászom?
- Menj a francba!
- Úgy tudtam, az erdőbe megyünk nyughelyet keresni szörnyecskének. Hát ne küldözgess engem össze-vissza!

Betekertem a pók dobozát egy hatalmas törölközőbe és a hónom alá csaptam.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Nagyon feltűnő?
- Nem annyira, mintha egy felfújtt guminőt szorongatnál a hónod alatt. Tehát mehetünk!

Közel a táborhoz, az erdőnek azon a részén, ahol ritkán járkálnak az emberek, találtam egy nagy fát. Az ágai a föld felett három méterrel ágaztak szét oldal irányba. A középső főág valamikor kitörhetett, így egy mélyedés keletkezett, melyben éppen elfért a doboz. Kinyitottam és egy természetes gilisztát Peti csáprágói fölé tartottam. Rá se bagózott. Nem akart enni, pedig hosszú ideig lógattam a szegény áldozatot.

- Pelikán, beszorult a lábad? Vagy visszaköltöztél a fára, ahol távoli őseid éltek?
- Megyek már!

Lekászálódtem a fáról és a nap további részében éltük a tábor normális életét. Fürödtünk, fociztunk, járkáltunk a környéken. Ebédkor eltettem két darabot a reszelt májból, amit este pókocskám hajlandó volt elfogyasztani. Legalább három napig nem lesz rá gondom. Már az ágyban fekvüdtünk, mikor Kесе megszólalt.

- A Colos egész nap a Zsuzsi körül lődörgött.
- Én is észrevettem. Ő felettünk jár egy évvel, ugye?
- Igen, harmadikos. Félek, elcsábítja. El kell riasztanom!
- Bizony, cselekednünk kell! Megpróbálok kitalálni valamit.

Lekapcsoltam a villanyt és gondolatban latolgattam a lehetőségeket. Faházakban szállásoltak el minket, és a lányok is ugyanolyan típusházban laktak, mint mi. A bejárati ajtó pontosan az ablakunkkal szemben volt. Ezek a tények adták az ötletet a tervemhez, mely egyre inkább kezdett alakot öltetni. Kell egy belső ember... Ekkor elaludtam. Reggeli után megláttam Marcsit, egyedül ment valahová. Megszólítottam.

- Szeretnék beszélni veled.
- Hallgatlak.
- Szerinted Zsuzsinak mi a véleménye Keséről?

PÓKOKRÓL... 2.

- Szimpatikus neki, csak nagyon maflának tartja.
- Mert a barátom teljesen bele van zúgva, próbálok segíteni rajta. Ezért van szükségem rád.
- Mit tehetek én?
- Este Zsuzsival kellene zuhanyoznod, és lehetőleg akkor, mikor már mindenki végzett. Induláskor jelezzél nekünk az ajtóból, a szobánk ablakából figyelünk. Fürdés után gyorsan magára kéne hagynod a mosdóban.
- Eddig értem.
- Akkor folytatom.
- Amikor kijöttél, szintén jelezned kell, de ezzel még nincs vége. Zsuzsi sikításakor kérdezd meg, mi történt, és indulj el segítségért.
- Honnan tudod, hogy sikítani fog?
- Ez olyan hatodik érzék. Időnként transzba esek és előre látok eseményeket. Érted?
- Nem.
- Azért megcsinálod?
- Meg.
- A felszabadító hős lovag véletlenül épp az ajtó előtt lesz.
- Kese?
- Igen. Megyek is és közlöm vele, hogy fellépése lesz este.

Barátom az asztalnál ült és olvasott, mikor a szobába léptem.

- Öregem, gondolkodtam!
- Szokatlan élmény lehetett.
- Komolyan, tervem van! Gyere velem a fürdőbe, elmagyarázom. Ez ugyanolyan faház, mint a lányoké...
- Ezt mind egyedül találtad ki, vagy segített valaki? Csak ki kell nézni az ablakon.
- Ne dohogj állandóan! Figyelj! Az a szellőző ugyanott van a másik épületben is. A polcok, ahol a törölközőt és a ruhát tartják, szintén. Ha megjelenik valami a falon a szellőző környékén, azt a tükörből is észreveheti, aki épp fogat mos vagy tollászkodik.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Ki venne észre? És mit?
- A Zsuzsi! Például egy madárpókot.
- Ezt nem gondolhatod komolyan!
- De igen!
- Hogy tud bemászni a szellőzőbe, ha jól tudom, van benne valami szűrőbetét?
- Hajnalban, mikor még javában durmoltál, ellenőriztem, kívülről könnyen kiszerezhető. Meg is lazítottam a csavarokat. Ezen a belső rácson meg átfér.
- Meg fogja marni.
- Nem, mert egy damillal fogom a mozgását korlátozni. Csak megjed és te megszabadítod a szörnytől.
- Én?
- Igen!
- Én ugyan nem!
- Akkor jön a Colos!
- Mit kell tennem?
- Este az ajtó előtt vársz, és amikor Marcsi kijön érted, bátran belépsz a fürdőbe és megkeresed a pókot.
- Bátran?
- Bátran bizony! Mert Peti már nem lesz ott, visszahúzom.
- Az más, a hült helyét szívesen felkutatatom.

Ezután elmentünk, megvettük a damilt, majd barangoltunk az erdőben. Lefeküdtünk egy bokor tövébe, a friss fűbe, és süttettük a hasunkat a nappal. Egyszer csak énekszót hallunk a bokor másik oldaláról.

- Csigabiga, gyere ki, ég a házad ideki.

Átkukucskáltunk a bokor ágai között, és egy 4-5 éves kislányt láttunk guggolni egy kóró előtt, melyen egy csiga volt. Vagy háromszor elénekelte már az ismert mondókát, de csigabiga csak nem jött ki. Odasúgtam Kesének.

- Biztos nincs otthon!

PÓKOKRÓL... 2.

Barátom arcán kaján vigyor jelent meg, majd mikor ismét elhangzott a versike első sora, elváltoztatott hangon mondta.

- Nem megyek! A múltkor is becsaptál.

A gyerek felpattant és futni kezdett.

- Anya, anya, a csiga beszél!

Kuncogva osontunk el a környékről. A táborba mentünk előkészíteni az esti akciót. Már azt hittük, hogy Marcsi becsapott minket, de végül csak megjelent az ajtóban. Kivettem az ágy alá készített pókot, aki egy szappantartóban kuporgott egész délután. Kese gyorsan kijelentette, hogy kimegy, és az udvarról figyeli a következő jelzést. Én nagyon óvatosan Petire erősítettem három méter damilt, vigyázva, hogy meg ne sérüljön, és nehogy megcsípjén. Majd visszatettem a szappantartóba. Kisvártatva benyitott Kese.

- Marcsi jelzett.

- Akkor menj az ajtó elé, mi meg pókokcskával megyünk a szellőzőhöz.

Sötét volt odakint, odaosontam a másik épülethez egy kukát vonszolva magammal, amit már délután kinéztem a feladatra. Feltérdeltem rá, kiszedtem a szűrőt a szellőzőből, simán ment minden. Jól beleláttam a csőbe, de Peti nem nagyon akart elindulni befelé. Némi potrohlökdösés után csak rászánta magát, és megnyugodva láttam, hogy átmászik a belső rács nyílásán. Engedtem még egy méternyiit mászni, aztán megfogtam a zsinórt. Vártam! Vártam és nem történt semmi, pedig nem volt sok időnk. Zsuzsi még bent volt, mert hallottam, leejt valamit. Kicsit rákoppantottam a falra, nemsokára meglett az eredmény. Ilyen karcsú leánykától ekkora sikítást azért nem vártam. Ijedten néztem körbe, nem csődül-e össze a tábor. Nem mozdult semmi és senki. Visszahúztam a pókot, aki szemlátomást nem volt elragadtatva a tolatástól. Idegesen viselkedett, gyorsan betettem a tartóba, mielőtt még baj lenne. Aztán elhelyeztem egy kis ajándékot Kesének, és mindent visszaszereltem.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Majd kukástul, pókostul távoztam. Barátom még mindig az ajtó előtt toporgott.

- Nem jött érted Marcsi?
- Nem, de Zsuzsit láttam, itt szaladt el. Nem volt rajta ruha, esküszöm, nem volt. Az ilyen látványért érdemes élni!
- Térj magadhoz, most jöttek ki a lányok a társalgóba, szíved hölgye is köztük van.
- Már van rajta köntös.
- Ezt én is sajnálom, de készülj! Marcsi elindult, szerintem érted jön.

A lány gyorsan elmesélte a történeteket. A barátnője annyira megijedt a póktól, hogy meztelenül berohant a szobába, alig tudták megnyugtítani. Ő felajánlotta, hogy hoz valakit, aki eltávolítja a betolakodót. Még azt is mondta, hogy nagy személtládák vagyunk, de ezzel mi nem értetünk egyet.

- Sir Lancelot, ön elindulhat! - csaptam Kese vállára.

Marcssal együtt beléptek az ajtón. Én meg siettem a szobánkba, megszabadítottam Petit a kötelékeitől, és visszavittem a fára. Aztán a szobába érve kíváncsian és türelmetlenül vártam szobatársamra. Egy jó félóra is eltelt, mikor megjelent. A homlokán egy ragtapasz virított.

- Csak nem derült ki a dolog és Zsuzsi megfenyített?
- Nem, de te egy disznó vagy.
- Szép kis hála, amiért töröm magam érted. Mi történt? Hallgatlak, csupa fül vagyok!
- Amikor bementem, nagy kupaktanács volt a társalgóban. Zsuzsi elmesélte nekem, hogy egy nagy szőrös pók mászott a falon a fürdőben. Én hitetlenkedtem és közöltem, erre nem él ilyen, de ő kötötte az ebet a karóhoz. Marcsi közben olyan pofákat vágott, hogy féltem, elárul. Kihúztam magam, férfias külsőt öltöttem, kijelentettem, megkeresem, bármi is legyen az a lény. Zsuzsi szeme kerekre tágult, és aggódva mondta, vigyázzak magamra! Örültem. Félt engem! Harciasan szinte be-

törtem a zuhanyzóba és becsuktam az ajtót magam mögött. Gondoltam, füttyörészek és motoszkálok egy kicsit, azután közlöm, hogy nem találtam semmit. Közben észrevettem, hogy résnyire kinyitották az ajtót és leskelődnek. Így kénytelen voltam gondosan átkutatni mindent. Átnéztem a tükör és a zuhanyrózsák környékét. A lefolyók fedelét felemeltem és vizet engedtem beléjük. A polcok alját és környékét átnéztem, a szemetest kiborítottam és átvizsgáltam. Szóval derekasan ügyködtem. Már csak a szellőző maradt. Felálltam a felfordított szemetesre és belekukucskáltam, de sötét volt bent, nem láttam semmit. Észrevettem, hogy a rácsot felfelé ki lehet emelni, megtettem és benyúltam a csöbe egészen a szűrőig. Mikor kifelé húztam a kezem, belekerült valami, hát megnéztem, mi az. Megláttam, amit szíveskedtél otthagyni! A szemetes kiugrott alólam és bevertem a homlokom a zuhanyzó szélébe.

- Ó, hát ott felejtettem azt a műanyag pókot? Már mindenütt kerestem!

- Csak azért nem verlek laposra, mert jól sült el a dolog. Szóval békésen fetrengtem a földön és igyekeztem ezt a pókutánzatot zsebre tenni, nehogy meglássa valaki. Mikor betódultak a lányok, sajnálkoztak, szörnyülködtek, hogy mekkorát estem.

Zsuzsi meglátta a vérző homlokom, leült a zuhanytálca peremére és a fejem az ölébe húzta. Valaki hozott vattát és ragtapaszt, lekezelték a sebet és kérdezgették, hogy vagyok. Mondtam, egy picikét még szédülök! Mert nagyon jó helyem volt és nem akarózkodtam felkelni. Közben elmesélték, már nem is félnek, mert látták, hogy mindent átkutattam. Az a ronda pók biztosan bemászott a lefolyóba, én meg okosan kimostam onnan ökelmét, már biztos meg is fulladt. Csak Marcsi nem lelkesedett, kicsit gúnyosan nézett rám. Végül mégis el kellett szakadnom kényelmes fekhelyemtől, de meghívtam Zsuzsit holnap délutánra sörözni.

- Sörözni? Jobb program nem jutott eszedbe?

- Gondoltam, az olyan férfias.

- Mit válaszolt?

- Azt mondta, szívesen eljön, de ő csak fagyit eszik.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Téged sem szolgálnak ki alkohollal, nem vagy 18 éves.
- Délelőtt találkoztam azzal a pincérrel, akivel tavaly ismerkedtünk meg, idén is itt dolgozik, megpróbálom megfűzni.
- Jó! Holnap délelőtt elkísérlek és beszélünk vele.

Másnap a pincér közölte, szerencsénk van, mert a főnök egész nap távol lesz. Barátságunkra való tekintettel megterít a hátsó teraszon, ahol ők szoktak kajálni. De nem maradhatunk sokáig, mert ő az állásával játszik. Mondtam, én nem jövök, csak a barátom és egy lány. „Akkor virágot is teszek az asztalra” - mondta. Mi távoztunk. Kese izgatottan készült a randevúra. Láttam, mikor elindultak, és magamban sok sikert kívántam nekik. Jóval vacsoraidő után jelent meg a barátom.

- Hogy ment? - kérdeztem.
- Ahogy szokott. Először rosszul, aztán mégis jó lett.
- Hirdesd az ígét, testvérem! Megöl a kíváncsiság.
- Tehát megérkeztünk, a pincér hátravezetett a teraszra, ahol gyönyörűen meg volt terítve az asztal. Szép abrosz, középen virág, szóval a fiúk kitettek magukért. Rendeltünk. Zsuzsi három gombóc fagyit kért, én meg egy korsó sört és egy fél Portorico rumot!
- Az nagyon erős. Ittál te már egyáltalán égetett szeszt?
- Még soha, de gondoltam, az igazi férfi azt iszik. Kihozták a rendelést. Zsuzsi elkezdte kanalazni a fagyit, közben beszélgettünk. Jól éreztük magunkat. Úgy döntöttem, itt az idő keménynek lenni, egy hajtásra kiittam a rumot. Miközben levegő után kapkodtam, a poharat nagyon az asztal szélére tettem. Már majdnem rendesen kaptam levegőt, mikor a kezemmel levertem. Lenyúltam, hogy felvegyem, de az a nyavalyás szék kicsúszott alólam. Megkapaszkodtam az abroszban, ekkor jött a sör a nyakamba, de a virág is követte. Majd a fagyit landolt a fejemen, végül az abrosz került a vállamra. Szóval ott ültem az asztal alatt, mint egy örült arab sejk. Hímzett fehér burnuszban, színes fagyalt fejfedővel, virágokkal körbeszórva. Zsuzsi úgy kacagott, hogy a könnye is kicsordult. Azt mondta, miközben letakarította fejemről a fagyit, hogy mel-

lettem nem unatkozik. A pincér is beszaladt a robajra. Nagy borraivalót adtam neki és hátul kiosontunk. Te meg ne röhögj, mert nem folytatom!

- Rendben, mostantól szomorkodom.

- Szóval lementünk a tóhoz, megmostam a hajam. Zsuzsi lemosta a sört a hátamról és kimosta a pólóm. Felterítette egy bokorra és vártuk, hogy megszáradjon. Addig napoztunk, beszélgettünk. Rájöttünk, hogy azonos az érdeklődési körünk és jól megértjük egymást. Holnap az erdőbe megyünk sétálni.

A táborozás hátralévő idejében Kесе és Zsuzsi sokat voltak együtt. Én a pókomat gondoztam és a többi sráccal lógtam. Gyorsan eljött az idő, amikor haza kellett utazni. Felszálltam a buszra Petivel a hátizsákomban. Marcsi mellé ültem, aki egyedül volt, mert barátnője félrevonult Kesével.

- Egészen jól megértik egymást - mondtam.

- Igen - sóhajtotta Marcsi.

Majd rátette a kezét az enyémre és szótlánul nézelődtünk kifelé az ablakon.

Dél Tamás: PÓK-OK

1. Kaszaspók

Amúgy
anyakönyvvezető vagyok.

Tudjátok:

„Csak az ásó, **kasza**

és a nagyharang

válasszon el titeket...”

Ez nyelvbtlás volt!

De egy csökkenő lélekszámú
országban

a bulvársajtó felkapott.
Csakhogy ezzel a szlogennel
hiába is kértem
a gólya-híreket;
rám bízták inkább
a temetkezési rovatot.

2. Fekete özvegy

Társkereső rovat:
„Több férjet is már
elfogyasztottam,
mert annyira
hajt a vágy,
hogy anya lehessenek.
De mind azt hajtogatta:
- Hova?
Előbb ház kell,
meg autó,
anyagi biztonság...
Ezért csak
komoly egzisztenciával
jelentkezzetek!”

3. Vidrapók

Született
gyöngyhalász vagyok.
Öt percig is
a víz alatt maradok.
De én modernizáltam;
könnyűbúvárnak álltam.
Gyöngyöt, kincset
keresek;

most pedig jó pénzért
híreket:
Magánéletekre vadászom.
Éles szemmel
bármit megragadok.
Igen, én egy
paparazzo vagyok.

4. Vízipók

Építészmérnök vagyok.
Csak természetes
anyagokkal dolgozok:
Főként oxigénnel.
Hogy légvárat
építenék fel?
Igaz,
nagy hangsúlyt fektetek
a légcserére
és a klímaberendezésre.
Emiatt most
szabadúszó vagyok.
De ha egy kortynyi
tisztá levegő kell,
hozzám forduljatok!

5. Állaspók

Munkanélküliekre,
kismamákra
és kisnyugdíjasokra
vadászok.
Otthon végezhető
munkát ajánlok,
kiemelt fizetéssel!

- Hidd el!
Nem szabadulhatsz meg
innen ingyen!

6. Keresztespók

Vallásos
fanatikus vagyok.
Látható módon
hordom a keresztem.
Hogy mi az?
Nem eresztem,
kit szenteskedőn hív
remetebarlangom.
Hogy a vérét szívnam?!
Ó, dehogy!
Csak behálózom
és bábbá teszem;
így gazdagodom.
De ne féljete!
Előbb gyónok,
s csak azután áldozom.

7. Virágpók

Virágáruslány vagyok.
Én még hiszek abban,
hogy: *„aki a virágot szereti,
rossz ember nem lehet”*.
Ezért adok
a manökennek: százszorszépet,
a slágerírónak: örökzöldet,
s a koszorúkra mindig:
Nefelejcszet!

Jószay Magdolna: Néha szakad...

Néha szakad a pókháló.
De hol a pók? De ki a pók?
Gondos életmű kárba vész,
ha magnak a talaj nem való,
kezdhetsi nulláról...
újra és újra épít előlről,
míg él, küzd és nem adja föl.

Hétfő, újrakezdés...
ismét nyomot hagyok,
szövegetek és kezdek
most szebbet és nagyot!
Fájom az életet,
s őrzöm hitemet,
bár néha szakad
a pókháló.
De én vagyok a pók,
és ez itt a való.

Bubrik Zseraldina: A pók is dolgozik

Nem szeretek a pszichológushoz járni, mindig elmondani, hogyan telnek napjaim, hogy érzem magam. De meg kell tennem. A szükség törvényt bont. Szokták mondani.

Ma is megyek, de nem baj, legalább utána fél évig nem kell jönni. Ilyenkor mindig ezzel vigasztalom magam.

Mire a váróba értem, elfáradtam. De kinyílt a szemem, mikor észrevettem, hogy a székeket kicserélték. Milyenre? Amire ha ráülünk, fázni fogunk. Azt hiszem, legközelebb kispárnával fogok jönni. Nyugalom. Nem idegeskedünk. Négyen vannak, hárman ülnek, egy pedig sétálgat. Azt hiszem, sok időt fogok ma itt eltölteni. Tudtam, de bizakodtam benne, ma nem lesznek sokan. Leültem egy fiatalabb nő mellé. Gondoltam, jól teszem. Tévedtem.

Először, mint mindig, szétnézek. Kíváncsi vagyok, változott-e valami, vagy minden maradt a régiben. Észrevettem, hogy velem szemben, éppen szemmagasságban, a pók elkezdi szőni hálóját. Közepes méretű volt, se nem kicsi, se nem nagy. Nem nagyon ismerem a pókokat, idáig még nem foglalkoztam velük. Eszembe jutott, hogy négy hónappal ezelőtt csípett meg egy ismeretlen pók. Két éve lakom a mostani otthonomban, de idáig még nem találkoztam vele. Egyik éjszaka arra keltem, mintha a bal combomon, a térdhajlatom felett egy éles kést szúrnának belém. Először azt hittem, szúnyog volt, de úgy tudtam, az ő csípése nem ilyen fájdalmas. Egy kis hideg vizes borogatást tettem rá, ami egy kicsit enyhítette fájdalmam. Nagy nehezen elaludtam, de ami másnap várt...

Olyan folt jelent meg a combomon, mint akit egy bárdal ütöttek meg. És az a fájdalom. Az nem leírható. Körülbelül másfél hónapig hordtam magamon a pók lakótársam sebeit. Ha meglátok egy pókot, mindig eszembe jut.

Néztem tovább, amint szövi hálóját, de úgy döntöttem, mivel nem tudok neki segíteni, ezért előveszem könyvemet, inkább olvasok. Pár perc után a mellettem ülő nő ordítva megszólalt:

- Minek kell ilyen helyre járnunk? Szégyen ezen az ajtón bejönni! - mondta, és közben rám nézett.

- Ez a rendeltetésünk, nem kell szégyellni - válaszoltam kicsit ijedten neki.

- De mit mondanak rólunk, akik látnak? - kezdett egyre idegesebb lenni.

- Engem nem érdekel. Azt mondanak, amit akarnak - fejeztem be beszédem, és folytattam az olvasást.

Beszélgetés közben láttam, ahogy a többiek figyelnek minket, de senki sem szólt bele. Csak néztek, ártatlan arccal. Semmi mimika nem volt. Vártam egy kicsit, úgy tettem, mintha olvasnék. Gondoltam, a nő még kérdezni fog, de nem. Inkább tette volna, mert ami utána következett, azt nem lehet szép szavakkal megfogalmazni.

Amikor beléptem a váróba, láttam, hogy nagy szürke táskája van. Ilyenkor mindig elképzelem, mi lehet benne. Most megtudtam. Szép lassan kinyitotta, belenyúlt, és kapkodva keresett valamit. Mivel nem találta, hozzázakozott jajgatni. Mindenki úgy tett, mintha nem is hallaná.

Kis idő után kivette elveszni gondolt tollát, és a rejtvényűjságját. Hozzákezdett idegesen írni. Pár perc után megint belenyúlt táskájába, kivette a chipset, és hozzákezdett rágcslni, félig nyitott szájjal.

Türelem, türelem, csitítgattam magamat. Azt hiszem, megismertem egy igazán depressziós embert.

Ránéztem a pók cimborámra. Kíváncsi voltam, épp merre tart a szövegben. Megállapítottam, dolgos, és szép formája lesz hálójának, ha készen lesz. Na, jó, olvassunk tovább, majd befejezi egyszer, gondoltam e szavakat, mikor egy nagy csattanást hallottam. A rejtvényét vágta a táskájára, majd megint elkezdett horgászni benne. Most egy nedves kéztörölőt vett elő, és megtörölte a kezét. Szerintem már evés előtt kellett volna. Amikor befejezte a tisztálkodást, megint hozzákezdett rágcslni. Azt hittem, kitör a háború a váróteremben. De nem. Mindenki nyugodtan ült, tette a dolgát, senki sem szólt.

Néhány másodperc múlva kinyílt az ajtó, és beszélítették a mellettem ülő nőt. Nagy kő esett le a szívemről. Nem tudom, meddig bírtam volna elviselni viselkedését, de éreztem, semmit nem értem volna el, ha szólok neki.

Vissza a könyvemhez, de fél szemmel odanéztem a cimborámhoz. A pók is befejezte dolgát, most pihenni tért.

Egy óra hossza telt el, amíg a nő kijött. Azt hittem, szegénnyel történt valami odabent. Amikor kilépett az ajtón, ugyanolyan idegesen jött ki, mint ahogy belépett. Kinyitotta táskáját, kivette az újságját, hirtelen elindult, majd rácsapott a kedvenc pókomra. Mindenki szeme tágra nyílt. Három másodpercig tartott, míg a pók a hálójából a földre esett. Senki nem mert megszólalni. A nő, mint aki jól végezte dolgát, kidobta újságját a mellette lévő szemetesbe. Köszönés nélkül otthagzott minket. Mi pedig úgy tettünk, mintha semmi nem történt volna.

Az emberek kezdtek fogyni, nekem meg már a szemem elfáradt, ezért letettem a könyvem. Pár perc után beszélítettak. Rövid ideig tartott, hisz nem tudtam sok mindent mondani. Jöttem kifelé, mikor a kijárat-hoz értem, még visszafordultam megpillantani pók cimborám. De nem láttam. Ki tudja, merre lehetett.

Tátos Gyöngyi: Pók

Pók születik az emberek nyaralójának teraszán. Közvetlen a tető alatt egy fehér vattacsomag napról-napra növekedett a nyári melegben. Bár a gazdája jól eldugta a résbe, mégis a hajnali nap olyan kíváncsi volt, hogy naponta megcsiklandozta fénysugarával azt a gömböcskét. Soha sem mozdult el, mindig azon az egy helyen maradt. Az egyik hajnalon, amikor jó meleg sugarat bocsájtott a kis gombolyagra, egyszer csak megrepedt, egy picinyke pók esett ki a résen és kétségbeesetten kapálódzott a levegőben egy ezüstösen csillogó szálon. Utána sok-sok, nem is sok, rengeteg apró pók futott szerteszét a terasz plafonjának fa réseibe, úgy megijedtek a fénytől, a világtól. Az első pók nagy nehezen visszamászott az üres vattafészek mellé és körbecsodálva ezt az új világot, menedéket keresett magának a terasz sarkában. Ott élte át azokat a napokat, amik megtanították az óvatosságra, az élelemszerzésnek a fortélyaira. Kifigyelte az öreg pókok életét és megpróbált úgy helyezkedni, hogy senki ne vegye észre, aki rá nézve veszélyes. Sokszor figyelte meg, hogy sok madár hirtelen berepül a teraszra és testvéreit felfalva távozik. Az emberek minden hálót elpusztítanak, és ahány társát meglátják, mind halál fiait. Mivel a póktársadalom nagyon magányosan éli az életét, nem úgy, mint a hangyák vagy a méhek, darazsak és még sorolhatnám.

A pókok csakis ritkán találkoznak egymással, akkor is inkább azért, mert felnőtté válva párt választva jönnek össze. De addig sok mindent kell megtanulni ahhoz, hogy életben maradjanak.

Az első pókokcska neve Lesi pók lett, mert születésétől kezdve mindent megfigyelt, és ezt a megfigyelését használta fel arra, hogy életben maradjon. Az első az volt, hogy a terasz másik sarkában lakott egy hatalmas öreg pók. Nagyon ügyes, nagy tudású Pók volt. Többször átsétált, vagy libegett a pókszálakon a közelébe, hogy kilesse, milyen szépséges pókhálót készített. A reggeli napfényben csak úgy csillogott a szépséges sokszöget alkotó otthona. Úgy szötte a terasz gerendái között a hálót, hogy este, amikor a kerti lámpa felgyullad és visszatükröződik a fénye az üvegen, pont közöttük legyen az ő hálója. Így a sok esti bogár a fényt keresve nekirohan a hálójának és bőven falatozhat, való-

gathat az ízesebbnél ízesebb, sok nedvességet tartalmazó bogarakban. Olyan bőven volt fogása, hogy a házban lakó emberek megtűrték a szép hálót a szegletben, mondván, hogy házi pókjuk megvédi őket a sok betolakodó szúnyogtól. Azt az egy hálót sohasem pusztították el. Sőt még sokszor le is fényképezték csodás formája miatt.

Úgy gondolta Lesi, hogy a másik sarokban meg ő készít szépséges pókvárat, hiszen oda is tükröződik a fény, és neki is biztosítva lesz a gazdag étrend. Így is történt. Mind a két sarokban majdnem egyforma szépséges ezüstháló feszült, mintha csak megrendelték volna az emberek. Az övét is lefényképezték és vigyáztak rá, hogy ne érje baj. A sok szúnyog elfogásáért hálásak voltak.

Igen ám, de Lesi pók annyira biztos volt okosságában és tudásában, hogy mindig többre vágyott és nem elégedett meg azzal a jó, biztos hellyel, amit talált.

Lelesve a teraszról látta, hogy a terasz előtti virágoskertben csodálatos pillangók repkednek, és előre elgondolta, hogy micsoda nagy lakomát csap, ha egy ilyen nagy potrohú, sok nedvességet adó lepke prédája lenne. Napokig ügyeskedett, míg sikerült leereszkedni a rózsabokrok közé, és a földhöz közeli ágakat megtalálva szép erős hálót készített magának. Nagyon izgalmas volt a nappali munka és a várakozás. A fönti hálóját egészen elhanyagolta. Már annyi szúnyog, légy és más szárnyas ragadt bele, hogy a szép hálót teljesen elcsúfították a csapdába esett bogarak. Sok helyen szétszaggatták, ahogy menekülés közben vergődtek a ragacsos szálak között. Lesi nemigen ment fel javítgatni. Így aztán az lett az otthonának a vége, hogy a háziak letakarították a csúf hálót. Lesi nem bánta, nem is figyelt oda. Annyira vágyódott a nagy fogásra. Már éhes is volt, de a nagyravágyó ötlete legyűrte az éhségérzetét. Míg az egyik reggel egy hatalmas pillangó szép nagy szárnyaival nekirepült a hálónak. Azonnal elszakadt az egyik sugárkötél, mert annyira kapálódzott, olyan erővel verdeste a potrohát. Lesi rávetette magát a csápjaira és megpróbálta lekötözni és körbefonni. Úgy le volt foglalva a nagy birkózásban és hadakozásban, na és a csodálatosnak álmódott vacsora közeli lehetőségének gondolata minden óvatosságát elfelejtette vele. Annyira túlértékelt a tapasztalatait, hogy azt hitte, hogy az oda-

fönti világot ismerve lent is olyan egyszerű és nagyszerű az élet. Nem tudta, hogy a rózsabokor alatt lévő nyuszifülek közötti talajnak van egy bejárata, ahol Breki-brekk lakik, aki napok óta figyelte a pók munkáját, és már ő is előre örült a szorgalmas póknak, hogy micsoda finom falatokat csenhet majd el a hálóról. De Breki most nem gondolt a jövőre. Látva azt a hatalmas szerencsét és lakomát, hopp, egyszerre kapta be a lepkét és a pókot. Hát az lett a nagyravágyás vége, hogy szegény Lesi nem érhetette meg a nagy találkozást a párjával és nem készíthetett olyan szép kerek vatta bölcst, mint neki készített az anyukája.

Jószay Magdolna: Pókháló-életünk

Sűrű ágak, gallyak között
ólomlábú este leszáll,
Fenn az égen, lombok fölött
az éj már jelenésre vár.

Elcsitul a nappal zaja,
esti hangocskák neszeznek,
a pók, ki remekművét végzi,
mára végét veti ennek.

Ilyen csodás, csipkés ezüst-
háló a mi életünk is,
néha biztos, szép és egész,
néha ingoványos mégis.

Pókunk szemszögéből nézve
erős mentsvár az ő vára,
pedig összetörni elég
vihar; ember keze, lába.

Mégsem adhatja fel soha,
ha szétszakad, épít újra,
mindenkinél kell a remény,
álljon fel, s ne nézzen vissza.

Kovács László (Kovycs59): Rémálom

Vergődtem álmomban
a hatalom hálójában,
sarokból vigyorgott
rám a szőrös testű, rút pók.
Levegőm elfogyott,
ágak tövében valaki
pókomnak szónokolt.
Szabadulni akartam én,
pókháló fogva tart,
átölel, szorít a törvény,
valami belém mart.
Szívja vérem a valami,
közben szónokolja,
ej, nagyon jól élünk itt mi.
Testem szorítja a háló,
rezeg a vezérszál,
megfojt engem a pókháló,
közelít a halál.
Csáprágói meredeznek,
vége életemnek...

Szobám sarkai üresek:
Függöny az ablakon lebeg,
gyomrom is még remeg,
vizet izzad a rémület.
Álomból ébredek.

Könnyebbülés, valós idő,
csak egy rossz álom volt.
A tévében meg valaki:
„jól élünk, szabadon”...
Egy politikus szónokolt.

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
[http://poeta.hu/ingyen oldal](http://poeta.hu/ingyen_oldal)on

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
